

ב־6000 לירות, עבור 300 לירות. רחל מודה בהתנהגותה התובענית כלפי אמה. היא מסבירה: „נכון שביקשתי מאמא כספים, אבל זה היה הלוואה. אני חתמתי עכשיו חוזה עם חברה גרמנית להפקת סרטים. על סכום של 100 אלף לירות, וברגע שיהיה לי הכסף אני אחזיר לה מה שמגיע לה.“

„היחסים שלי עם אמא שלי לא היו טובים מגיל קטן. למעשה אין בינינו קשר. אנחנו לא חברות. אני אף פעם לא סיפרתי לה את הבעיות שלי. שמרתי הכל בתוכי. הקשר היחידי בינינו הוא חומרי. כשאנחנו מדברות, אז בדרך כלל היא שואלת אותי אם אכלתי, או משהו כזה, ואני עונה שאם אהיה רעבה, אוכל. חוץ מזה אין לנו על מה לדבר.“

האם חשה כי לא תוכל עוד לשאת בנטל. גם חיי הברידות הציקו לה. חברה יעצה לה למצוא לעצמה שותף חדש לחיים. בתיווצרה של אותה חברה הכירה את עובדיה מזרחי, שהפך להיות ידידה הקרוב.

תוך זמן קצר גמרו השניים להינשא

על אישתו על אשר שוב ניכנעה לרחל וקנתה לה שימלה או צעצוע חדש. האם, שניכלאה לדבריה בין פטיש תביר עותיה של הבת לסדן כעסו של האב, עמדה להתמוטט. הפיתרון שמצאו ההורים היה לשלוח את רחל לקיבוץ. אך הפינוק בבית לא סייע לילדה בת ה-11 להתאקלם בחברה החדשה. היא הוחזרה הביתה כעבור כחצי שנה.

שובה של הבת החמיר שוב את מצבה הנפשי של האם. באחד הבקרים, כראשית שנת 1968, בלעה האם כמות גדולה של כדורי-שינה וביקשה לשים בדרך זו קץ לחייה. למזלה נתגלתה מבעוד מועד על-ידי בן מישפחה, והועברה לבית-חולים. אחרי שהתאוששה החלה לקבל טיפול נפשי. האירועים הללו השאירו את רישומם גם בנפשה של הנערה. אחד מזיכרונות-הילדות העזים שלה, הוא הפחד, שהילדה דים בבית-הספר ילעגו לה על כי אמה ניסתה להתאבד בגללה.

את המיפלט מתסביכי הילדות מצאה רחל בלימודי התיאטרון שכבשו את ליבה. היא למדה מישחק במשך שנה אחת בבית-

הבת: „יש לי משען!“

רחל שטיינר טוענת כי „יש לי המון זכרונות ממעשים שאמי עשתה בילי שאני נושאת איתי, ולפעמים זה מתפרץ.“

לאמה, כי לא תהיה מוכנה לעזוב, וגם אם תעזוב לא תסכים כי עובדיה יתגורר בדירה. המחלוקת הזו הגבירה את המתחים בין השניים, וניסיונותיה של האם לשכנע את הבת הולידו התפרצויות חדשות. אי יכולתן של האם והבת להגיע לידי הבנה הוא שהוליד את כתבי-התביעה של האם נגד בתה. עתה ממתנות השניים להכרעת השופט.

שניהלה אמה עם עובדיה, נטתה לקבל את הצעתה. אולם מששמע על כך אחיה, הוא התנגד בכל תוקף. „האיש הזה בא לנשל אותך מהירושה“, אמר לאחותו, „אם תלילה וחס יקרה פעם משהו לאמא, לא תצליחי בשום כוח שבעולם להוציא אותו מהדירה. אם תצאי עכשיו, תאבדי את הדירה ל-תמיד.“

רחל השתכנעה מדברי אחיה. היא הודיעה

בית המריבה

בכתבי-התביעה, שהוגש לבית-הדין בשבוע שעבר, תובעת האם לצוות על בתה לפנות את הדירה שבה הן מתגוררות בשותף, בשכונת הדרייטף בתל-אביב. הבת עדיין לא הגישה כתבי-התביעה.

הידיד: „רוצים להתחתן!“

צבי ברמתיגן, אחרי שבחרה להשתחרר משירות-צבאי המשיכה ללמוד דרמה במשך שנתיים באוניברסיטת תל-אביב. לדברי האם מומנו כל הלימודים מכיסה, אך רחל לא השתתפה בהוצאות הבית גם כאשר החלה לשחק בסרטים ולהשתכר למחיתיה.

מספרת האם: „כל חיי עבדתי בשביל הילדים שלי, דוב ורחל. עכשיו, כשדוב התחתן, נתתי לו הכל כדי שיוכל להסתדר. רחל היתה תמיד המפונקת וקיבלה כל מה שרצתה. היא גם עשתה תמיד מה שרצתה. פעם היא באה הביתה עם שני סבלים ואמרה לי: אמא, אני מוכרת את ארון-הקיר בחדר שלי, התחננתי לפניה ואמרת לי: רותלה, זה ארון חדש, לא כדאי למכור אותו. אבל היא עשתה מה שהיא רוצה, ומכרה את הארון שקניתי או